

Sygn. akt II Ca 313/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny - Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Alina Szymanowska

Sędziowie: Małgorzata Radomska – Stęplewska

Karolina Obreńska

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2023 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K.

przeciwko J. R. (1)

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 13 grudnia 2022 roku

sygn. akt I C 167/20

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

w punkcie 1. uznaje za bezskuteczną wobec (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. czynność prawną w postaci umowy darowizny zawartej w dniu 23 maja 2019 r. w Kancelarii Notarialnej w C. przed Notariuszem P. R. (1) A nr (...), na mocy której J. R. (2) przeniósł na rzecz J. R. (1) w drodze umowy darowizny własność nieruchomości lokalowej, położonej w C., przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w C. prowadzi księgę wieczystą oznaczoną numerem KW (...) wraz ze związanym z własnością tego lokalu udziałem wynoszącym (...) części w prawie własności działki gruntu oznaczonej numerem (...) i częściach wspólnych budynku, z którego ten lokal został wydzielony, dla której Sąd Rejonowy w C., (...) prowadzi księgę wieczystą oznaczoną numerem KW (...) – w celu zaspokojenia wierzytelności przysługującej (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wynikającej z wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w Chodzieży w dniu 3 stycznia 2019 r., sygn. akt I C 613/18, opatrzonego klauzulą wykonalności nadaną na rzecz pożyczkodawcy – poprzednika prawnego powoda przez Sąd Rejonowy w Chodzieży – postanowienie z dnia 12 lutego 2019 r.;

w punkcie 2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

w punkcie 3. koszty postępowania rozdziela pomiędzy stronami po połowie i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1592 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

w pozostałym zakresie apelację oddala;

koszty postępowania w instancji odwoławczej rozdziela pomiędzy stronami po połowie i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1542 zł.

Małgorzata Radomska – Stęplewska Alina Szymanowska Karolina Obrębska

UZASADNIENIE

Powód (...) NSFIZ z/s w K., w pozwie skierowanym przeciwko J. R. (1) oraz J. R. (2), wniósł o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powoda umowy darowizny zawartej w dniu 23 maja 2019 r. pomiędzy J. R. (1) a dłużnikiem J. R. (2), szczegółowo opisanej w pozwie, a dotyczącej lokalu mieszkalnego położonego w C. przy ul. (...), a nadto o uznanie za bezskuteczne obciążenia dokonane mocą tej umowy tj. obciążenia lokalu mieszkalnego służebnością osobistą, dożywotniego, nieodpłatnego mieszkania na rzecz J. R. (2), polegającą na współkorzystaniu przez uprawnionego z całego lokalu mieszkalnego, wskazanego i opisanego w pozwie i to wszystko w celu umożliwienia powodowi dochodzenia zaspokojenia z przedmiotowej nieruchomości wierzytelności wynikającej z wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w Chodzieży w sprawie o sygn. akt I C 613/18 z dnia 3.01.2019 r. wraz z klauzulą wykonalności udzieloną poprzednikowi prawnemu powoda oraz kosztami postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 853/19 prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w C. P. L. i w sprawie Km (...) prowadzonego dotychczas przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. P. R. (2).

Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany J. R. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

J. R. (2) nie wdał się w spór, powództwo wobec niego zostało oddalone (prawomocny wyrok częściowy - zaoczny w stosunku do J. R. (2) z dnia 27 października 2020 r. - k. 239 akt).

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2022 roku Sąd Rejonowy w Chodzieży w sprawie o sygnaturze akt I C 167/20 przeciwko J. R. (1): w punkcie 1. oddalił powództwo w całości; w punkcie 2. obciążył w całości powoda kosztami procesu i z tego tytułu zasądził od powoda na rzecz pozwanego J. R. (1) kwotę 5 417 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając Sądowi Rejonowemu:

naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy tj. 247 k.p.c. w zw. z art. 235² § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez przeprowadzenie dowodu ponad osnowę dokumentu, a zatem dowodu, który wyłącza przepis kodeksu postępowania cywilnego;

naruszenie przepisów postępowania mający istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów - sprzeczność ustaleń faktycznych z zebrany materiałem dowodowym, doświadczeniem życiowym i regułami logiki, polegające na:

bezzasadnym uznaniu, że przed zawarciem zaskarżonej umowy pozwany J. R. (1) ponosił koszty utrzymania przedmiotowego lokalu, bowiem przedłożone przez pozwanego wyciągi z rachunku bankowego wskazują na dokonywanie przez niego przelewów na rzecz wspólnoty mieszkaniowej dopiero od lutego 2019 roku, a zatem od 3 miesięcy przed zawarciem umowy darowizny, co również przyznaje sam pozwany;

bezzasadnym uznaniu, że pozwany J. R. (1) dokonał spłaty zadłużenia dłużnika J. R. (2) wobec miasta, bowiem z załączonych przez pozwanego potwierdzeń przelewów wynika, że wpłacającym był dłużnik, a nie pozwany;

bezkrytycznym daniu wiary zeznaniom E. P., A. T. oraz M. N. w zakresie w jakim wskazują, że pozwany J. R. (1) uiszczał raty tytułem wykupu mieszkania podczas gdy zeznania te nie korespondują z treścią przedłożonych do akt sprawy potwierdzeń przelewów, z których wynika, że wpłacającym był dłużnik J. R. (2), a nie pozwany;

bezkrytyczne danie wiary zeznaniom M. N., która jak sama wskazuje znała pozwanego, a treść jej zeznań sugeruje, że miała wiedzę w przedmiotowej sprawie wykraczającą poza możliwość uzyskania jej w związku z pełnieniem czynności służbowych, co powinno budzić uzasadnione wątpliwości co do jej bezstronności;

bezzasadnym uznaniu, że pomiędzy dłużnikiem, a pozwanym zawarta została ustna umowa, na mocy której wykup przedmiotowej nieruchomości miał nastąpić na rzecz pozwanego, na co pozwany nie przedstawił żadnych dokumentów stanowiących dowody świadczące o zawarciu takowej umowy, co powinno wywołać uzasadnione przypuszczenie, że powołanie się przez pozwanego na taką rzekomą umowę jest twierdzeniem podniesionym wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania;

bezkrytycznym daniu wiary wyjaśnieniom pozwanego J. R. (1) w zakresie w jakim wskazuje on, że ponosił on koszty utrzymania mieszkania przed zawarciem zaskarżonej umowy, a także pomiędzy dłużnikiem J. R. (2), a pozwanym zawarta została ustna umowa, na mocy której wykup przedmiotowej nieruchomości miał nastąpić na rzecz pozwanego podczas gdy zeznania te nie korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności w postaci dowodów z dokumentów;

daniu wiary zeznaniom K. R., podczas gdy stan zdrowia świadka budzi uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności jego zeznań;

bezzasadnym uznaniu, że dla oceny ekwiwalentności świadczeń w ramach zawartej umowy miarodajna jest cena lokalu z uwzględnieniem bonifikaty, a nie jego wartość rynkowa;

bezzasadnym uznaniu, że wysokość zabezpieczenia hipotecznego miasta w kwocie 50 000 zł wpływa na ocenę ekwiwalentności świadczeń w ramach zawartej umowy;

bezzasadnym uznaniu, że spłata zobowiązań dłużnika J. R. (2), czynienie nakładów na nieruchomość, czy też pomoc na rzecz dłużnika J. R. (2) w zamian za dokonanie umowy darowizny wpływają, na ocenę odpłatności czynności prawnej, podczas gdy wzajemne rozliczenia pomiędzy dłużnikiem, a pozwanym nie pozostają przedmiotem niniejszego postępowania;

bezzasadnym uznaniu, że pozwany J. R. (1) zamieszkujący pod tym samym adresem, co dłużnik J. R. (2), nie miał wiedzy o zobowiązaniach dłużnika, w tym zobowiązaniu wobec poprzednika prawnego powoda;

naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

- art. 528 k.c. poprzez jego niezastosowanie wobec uznania, że zaskarżona umowa darowizny stanowiła czynność odpłatną w rozumieniu tego przepisu, podczas gdy przyjmując, że umowa miała ekwiwalentny charakter, to z uwagi na znaczną dysproporcję świadczeń nie można uznać jej za umowę odpłatną, a w konsekwencji przyjęcie, że powód musiał wykazać wiedzę pozwanego lub zachowanie przez niego należytej staranności co do dokonania czynności prawnej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli,

- art. 527 § 3 k.c. poprzez jego niezastosowanie wobec uznania, że pozwany nie miał wiedzy, iż dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, w sytuacji gdy pozwany był synem dłużnika i zamieszkiwał z nim pod wspólnym adresem, a w konsekwencji uznanie, że domniemanie stosunku bliskości zostało przez pozwanego obalone;

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu;

zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszych kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego na skutek zmiany wyroku oraz uznania powoda na wygrywającego proces, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przewidzianych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda zasługiwała na uwzględnienie w przeważającej części.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne.

Bezzasadny okazał się zarzut naruszenia przepisów postępowania tj. art. 247 k.p.c. w zw. z 235² § 1 pkt. 1 k.p.c. Przepis art. 247 k.p.c. należy do regulacji przewidujących ograniczenia dowodowe, a zatem jako wyjątek od zasady swobody dowodzenia, w tym wyboru środków dowodowych, nie powinien być rozszerzająco interpretowany. Trzeba wskazać, że ograniczenia w zakresie dowodzenia przeciwko i ponad osnowę dokumentu dotyczą uczestników czynności prawnych jedynie w tych postępowaniach, w których osoby te są stronami procesowymi. Postępowanie w niniejszej sprawie nie toczyło się z udziałem wszystkich osób, które były jednocześnie uczestnikami spornej czynności prawnej. Nadto treść oświadczeń woli stron umowy, co stanowi osnowę dokumentu nie była sporna pomiędzy stronami. Jak ustalił Sąd Rejonowy J. R. (2) i J. R. (1) zawarli umowę darowizny (okoliczność bezsporna). Wprawdzie Sąd I instancji, opierając się na zgromadzonym materiale dowodowym poczynił rozważania co do wzajemnych rozliczeń pomiędzy J. R. (1) i J. R. (2) jednak nie uzasadnia to sformułowania zarzutu naruszenia prawa procesowego w takim zakresie jak uczynił to powód.

Odnosząc się do wskazanego w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy wskazuje, że Sąd I instancji, rozstrzygając sprawę w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to taka ocena sądu nie narusza prawa do swobodnej oceny dowodów, choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 23 lutego 2023 roku sygn. akt I AGa 134/22).

Dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów cechuje dostateczna wszechstronność i staranność. Sąd Rejonowy w sposób należyty ocenił zaofiarowany materiał dowodowy w postaci dokumentów, zeznań świadków oraz zeznań pozwanego. Poczynione ustalenia faktyczne nie budzą zastrzeżeń Sądu Okręgowego, w szczególności w zakresie wskazanym w apelacji. W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy opierając się na prawidłowych ustaleniach faktycznych wyprowadził niewłaściwe wnioski co do bezzasadności powództwa.

Zasadny okazał się także zarzut naruszenia prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 528 k.c., zgodnie z którym jeżeli skutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Należy podkreślić, iż pozwani zawarli umowę darowizny. Stosownie do treści art. 888 § 1 k.c. przez umowę darowizny darczyńca zobowiązuje się do bezpłatnego świadczenia na rzecz obdarowanego kosztem swego majątku. Pozbawione podstaw jest stwierdzenie Sądu, że nieodpłatność przedmiotowej czynności prawnej w rozumieniu art. 528 k.c. jawi

się jako stan prawny odległy od stanu faktycznego tej sprawy. Umowa ta miała charakter nieodpłatny, co uzasadnia zastosowanie dla oceny zasadności niniejszego powództwa art. 528 k.c.

Z poczynionych przez Sąd Rejonowy i akceptowanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych wynika, że pozwany J. R. (1), akceptował podjęte przez J. R. (2) działania mające na celu wykup mieszkania położonego w C. przy ul. (...) oraz deklarował swój udział finansowy w tym przedsięwzięciu, a zatem był świadomy zobowiązań ciężących na J. R. (2) wobec Gminy C., dotyczących przedmiotowego lokalu, a także zobowiązań w zakresie kosztów związanych z utrzymaniem lokalu.

Podstawową cechą łączącą pozwanych J. i J. R. (1) umowy darowizny jest jej nieodpłatność, darczyńca zobowiązuje się w umowie do bezpłatnego świadczenia na rzecz obdarowanego. Poniesienie przez J. R. (1) kosztów związanych z wykupem przedmiotowego lokalu czy jego utrzymaniem nie może skutkować przyjęciem, że zawarta umowa darowizny nie miała charakteru nieodpłatnego. Należy zatem dokonać wyraźnego rozróżnienia konsekwencji prawnych umowy darowizny, której essentialia negotii zaliczają ją do umów bezpłatnych, a kwestii kosztów związanych z utrzymaniem i nabyciem przedmiotowego lokalu.

Korzyść uzyskana bezpłatnie to korzyść, za którą osoba trzecia nie spełniła ani nie zobowiązała się spełnić ekwiwalentnego świadczenia w ramach tego samego lub innego stosunku prawnego (nie chodzi zatem o nieodpłatność rozumianą czysto formalnie; tak trafnie wyr. SN z 12.6.2002 r., III CKN 1312/00, Legalis, oraz z 16.9.2011 r., IV CSK 624/10, Legalis; wyr. SN z 29.3.2017 r., I CSK 369/16, OSN 2018, Nr 6, poz. 62; wyr. SN z 20.2.2020 r., IV CSK 529/18, Legalis). Oceny, czy ewentualne inne świadczenie stanowi odpowiednią odpłatę za korzyść uzyskaną wskutek zaskarżonej czynności, należy dokonywać z punktu widzenia obiektywnego, nie zaś z punktu widzenia samych stron. Najczęstsze przykłady korzyści uzyskanych bezpłatnie to przypadki darowizny, nieodpłatnego zwolnienia z długu, nabycia pierwotnego prawa, które było możliwe dzięki temu, że dłużnik wcześniej tego prawa się zrzekł (zob. uw. do art. 527, Nb 17). W ważnych dla praktyki wyr. SN z 14.11.2012 r. (II CSK 206/12, Legalis) i z 17.5.2013 r. (I CSK 543/12, Legalis) uznano, że czynność prawna obejmująca przeniesienie własności nieruchomości z równoczesnym obciążeniem jej służebnością osobistą na rzecz przenoszącego ma charakter czynności nieodpłatnej w rozumieniu art. 528 k.c. (zob. też wyr. SN z 4.3.2022 r., II CSKP 57/22, Legalis). W sytuacji z art. 528 k.c. nie ma potrzeby stosowania domniemań z art. 527 § 3 i 4 k.c. (wniosek tych domniemań nie jest przesłanką skargi) – tak komentarz do art. 528 k.c. red. Gniewek/Machnikowski 2023, wyd. 11/Machnikowski System Informacji Prawnej Legalis

W ustalonym stanie faktycznym, uwzględniając powyższe rozważania oraz stanowisko Sądu Rejonowego co do tego, że bezspornie zachodzi stan niewypłacalności dłużnika na moment darowizny, Sąd Odwoławczy stwierdził, że zostały spełnione wszystkie przesłanki skargi pauliańskiej w odniesieniu do ochrony wierzytelności powoda (art. 527 § 1 - 3 k.c. w zw. z art. 528 k.c. i art. 529 k.c.). Sąd Rejonowy powołał przepisy istotne dla rozstrzygnięcia i poglądy dotyczące ich wykładni, ale nie zastosował ich w należyty sposób.

Trzeba dodatkowo podkreślić, że nawet w przypadku stwierdzenia braku podstaw do zastosowania art. 528 k.c., z uwagi na mająca miejsce już po zawarciu umowy darowizny częściową spłatę przez pozwanego zobowiązań ciężących na dłużniku w związku z nabyciem przedmiotowego lokalu, nie sposób byłoby podzielić argumentację Sądu I instancji co do braku podstaw do zastosowania normy art. 527 § 1 i 3 k.c. i w konsekwencji oddalenia powództwa.

Niewypłacalność dłużnika lub co najmniej jego niewypłacalność w wyższym stopniu niż przed dokonaniem darowizny nie może budzić wątpliwości. Nadto trzeba zauważyć, że pozwany J. R. (1) jest synem dłużnika i zamieszkiwał z ojcem w przedmiotowym lokalu przez dokonaniem darowizny. Co więcej pozwany J. R. (1) miał wiedzę na temat ciężącego on na ojcu zadłużenia wobec Gminy C. i Wspólnoty Mieszkaniowej. Pozwany J. R. (1) zdawał sobie sprawę ze skomplikowanej sytuacji darczyńcy, a zatem miał realną możliwość rozeznania sytuacji dłużnika i ewentualnego pokrzywdzenia wierzycieli. Zważywszy na powyższe nie sposób stwierdzić, że pozwany doprowadził do ewentualnego obalenia domniemania wynikającego z art. 527 § 3 k.c.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że spełnione zostały wszystkie przesłanki do stwierdzenia bezskuteczności przedmiotowej darowizny względem powoda i uwzględnienia powództwa opartego na treści art. 527 k.c. .

Podniesione w apelacji zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego okazały się uzasadnione. Przyjmuje się, że redagując sentencję wyroku uwzględniającego skargę paulińską, Sąd nie może poprzestać na wskazaniu osoby pokrzywdzonego wierzyciela, lecz powinien także bliżej określić wierzytelność, ze względu na którą uznaje się czynność prawną dłużnika za bezskuteczną w stosunku do danego wierzyciela. W sentencji wyroku uwzględniającego powództwo wierzytelność przysługująca powodowi powinna być oznaczona pod względem podmiotowym i przedmiotowym (wyrok SN z 13 lutego 1970 r., III CRN 546/69, OSNC 1970, nr 10, poz. 192, z glosą A. Ohanowicza, OSP 1970, z. 10, poz. 192; uchwała SN z 11 października 1995 r., III CZP 139/95, OSNC 1996, nr 1, poz. 17).

Wobec powyższego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i uwzględniając żądanie pozwu w punkcie Ia. wyroku uznał za bezskuteczną czynność prawną w stosunku do powoda (...) Niestandaryzowany Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności z siedzibą w K. w postaci umowy darowizny zawartej w dniu 23 maja 2019 r. w Kancelarii Notarialnej w C. przed Notariuszem P. P. Repertorium A nr (...), na mocy której J. R. (2) przeniósł na rzecz J. R. (1) w drodze umowy darowizny własność nieruchomości lokalowej, położonej w C., przy ul. (...), w celu zaspokojenia wierzytelności przysługującej (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wynikającej z wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w Chodzieży w dniu 3 stycznia 2019 r., sygn. akt I C 613/18, opatrzonego klauzulą wykonalności nadaną na rzecz pożyczkodawcy – poprzednika prawnego powoda przez Sąd Rejonowy w Chodzieży – postanowienie z dnia 12 lutego 2019 r.

W pozostałym zakresie apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna na podstawie art. 385 k.p.c. w zakresie w jakim powód domagał się zmiany wyroku i uwzględnienia powództwa również w co do żądania uznania za bezskuteczne obciążenia dokonanego mocą umowy darowizny tj. obciążenia lokalu mieszkalnego służebnością dożywotnią i bezpłatną służebnością mieszkania na rzecz J. R. (2), polegającą na współkorzystaniu przez uprawnionego z całego lokalu mieszkalnego. W tym zakresie oddaleniu podlegało również powództwo, albowiem ustanowiona w umowie służebność na rzecz J. R. (2) wygasła z chwilą jego śmierci (art. 299 k.c.).

W konsekwencji, wobec zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia powództwa w części, korekty wymagało także rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem Rejonowym poprzez rozdzielenie tych kosztów pomiędzy stronami po połowie na podstawie art. 100 k.p.c. oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1 592 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Koszty poniesione przed Sądem Rejonowym obejmują kwotę 14 018 zł (w tym 3 184 zł opłata od pozwu oraz opłata od wniosku o udzielenie zabezpieczenia oraz po 5 417 zł koszty zastępstwa prawnego: 2 = 7009). Tyle strony powinny zapłacić, pozwany poniósł dotychczas koszty zastępstwa prawnego w kwocie 5 417 zł, a zatem powinien uiścić na rzecz powoda kwotę 1 592 zł (7009-5417).

Koszty postępowania w instancji odwoławczej Sąd również rozdzielił pomiędzy stronami po połowie na podstawie art. 100 k.p.c. i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 542 zł z tytułu połowy uiszczonej przez powoda opłaty sądowej od apelacji. Obie strony poniosły koszty zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej w tej samej kwocie.

Małgorzata Radomska – Stęplewska Alina Szymanowska Karolina Obrębska